

Chi Tran

NHÓM T KÝ SAU KHI C.H. .T

- Vào một ngày, khi người tôi không còn nữa, đôi mắt tôi nhem nhèm, cảm giác đau đớn người tôi đã thấy: người tôi ghét ta, nhây nhúa vui mừng, người tôi thấy người ta, cảm giác mất mát người người.

- Ngày Đám tang Quan: Thân thể ta nằm sâu dưới lòng đất. Người tôi ghét ta, nhìn ngắm mọi niềm vui hiển nhiên. Người tôi thấy người ta, chính người quay đầu nhìn lại người.

- Ba tháng sau, thân xác ta đang dần trở nên sinh, bốc mùi hôi thối, thu hút mọi người ta vô cùng ghét côn trùng, giòi dầy giòi bọ đang nhắm nhai cái thân mà ta cảm thấy nâng niu, tàn sát sinh mạng để cung phụng cho nó để thấy ngon, miệng dấp, dấp vào bao nhiêu tiền của.

- Một năm sau: Thân thể của ta đã rã tan, mọi mọi của ta mà bay gió thổi. Ngày giỗ ta, hạnh phúc như thấy hạnh phúc, miệng cười hạnh phúc ca nhạc, ăn uống linh đình. Người tôi ghét ta, lâu lâu trong buổi trà dư tửu hậu như cảm thấy tên ta, hạnh phúc còn bốc lên. Người tôi thấy người ta, khi đêm khuya vắng lặng, khóc thầm rồi lại tìm ai bày tỏ.

- Vài năm sau: Ta không còn thân thể nữa, chỉ còn lại một ít xương tàn. Người tôi ghét ta, chính như mọi tên ta, hạnh phúc quên mất giọng nói của ta. Người tôi yêu thấy người ta, khi như vậy ta có chút trở ngại. Cuộc sống xô bồ dần dần làm phai mờ đi tất cả.

- Vài chục năm sau: Mọi mọi của ta hoang tàn không người người nhang khói, quan tài của ta nằm đã mọc rêu, chỉ còn một mảnh hoang vu. Người tôi ghét ta, đã già lú cũng quên ta rồi. Người tôi yêu thấy người ta, cũng tiếp tục bước ta đi vào mọi mọi.

- Đất và trời giờ này: Ta đã hoàn toàn trở thành hư vô, không ai biết ta từng tồn tại, bôn bề, đôi mắt người người, người tôi thân, mọi người người một người, kẻ già, người tôi chết, như người ta dùng để mất, như người ta để lại rồi vào tay kẻ khác. Ta phẫn uất, hạnh phúc thua, tranh giành cảm giác, cũng không mang theo được cành cây người người. Tiền tài, gia sản mà tôi cảm giác, cảm thấy đau đớn, mọi mọi đồ có cũng không mang được một phần hạnh phúc, vinh danh hào huy này.

- Ta nhận ra sống trên đời này, bất luận là giàu sang phú quý hay bần tiện nghèo nàn, khi nhận mất, xuôi tay phải bỏ lại tất cả, trở lại cho đời. Cái ta mang theo được, chính là cái ta đã cho đi là đạo đức là sự sống người người. Bất giác ta có chút ân hận, lòng lâng lâng mất niềm vui buồn khó tả, cảm giác đi tới, đi tới mãi không thôi. Bao nhiêu phần hoa, thoáng qua phút chốc.

Trăm năm sau, chỉ còn lại một mảnh vô danh. Cuộc đời như một cơn mưa hoa trôi, lại danh như bóng mây chìm nghỉm, chỉ có tình thấy người tôi đi. Đã biết chết này là quán trọ... Hạnh phúc thua hạnh phúc oán giận mà chi... Thấy người người xu hướng bên phần mình. Hạnh phúc mang theo được cảm giác như người?

#nhungcauchuyenthuvi